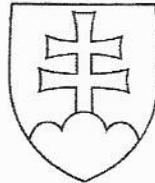

10Cb/8/2019-186

IČS:6719202332

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci žalobcu **Banskobystrický samosprávny kraj**, so sídlom Námestie SNP 23, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 37828100, zastúpený **TaylorWessing e/n/w/c advokáti s.r.o.**,
proti žalovanému **Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť**, so sídlom Balkán 53, 960 95 Zvolen, IČO: 36054666, zastúpený **JUDr. Milanom Ružbárskym**, advokátom,
o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.292.990,- €
a o vydanie medzitýmneho rozsudku, **medzitýmnym rozsudkom**, takto

r o z h o d o l :

Súd **u r č u j e**, že neexistuje právo žalovaného voči žalobcovi na finančné plnenie podľa Zmluvy o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území Banskobystrického samosprávneho kraja uzatvorenej dňa 29.12.2008 v znení jej dodatku č.9 zo dňa 11.09.2017 za obdobie po 31.12.2018.

O nároku strán sporu na náhradu trov konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku.

O d ô v o d n e n i e

1. Dňa 21.05.2019 formou elektronického podania bola na tunajší súd doručená žaloba zo dňa 17.05.2019, ktorou sa žalobca domáhal toho, aby súd vydal vo veci medzitýmny

rozsudok, ktorým by určil, že neexistuje právo žalovaného voči žalobcovi na finančné plnenie podľa Zmluvy o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území BBSK, uzatvorenej dňa 29.12.2008 v znení jej dodatku č.9 zo dňa 11.09.2017 za obdobie po 31.decembri 2018. Zároveň žalobca žiadal, aby súd vo veci samej vydal rozsudok, ktorým by zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.292.990,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa 25.01.2019 do zaplattenia a zároveň, aby žalovaného zaviazal nahradit' žalobcovi trovy konania.

Žalobu žalobca zdôvodnil tým, že dňa 29.12.2008 bola uzavretá Zmluva o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území BBSK (ďalej len „Zmluva“) medzi Banskobystrickým samosprávnym krajom (ďalej len „BBSK“ alebo „žalobca“) a Slovenskou autobusovou dopravou Zvolen, akciová spoločnosť (ďalej len „SAD“ alebo „žalovaný“), obsahujúca okrem iného náležitosti v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č.1370/2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č.1191/69 a (EHS) č.1107/70 (ďalej len „Nariadenie č.1370/2007“). Doba trvania Zmluvy mala uplynúť 31.12.2018 v súlade s článkom 4 ods. 3 Nariadenia č.1370/2007. Dňa 11.09.2017 bol medzi zmluvnými stranami v zmysle článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007 podpísaný Dodatok č.9 k Zmluve (ďalej len „Dodatok č.9“), ktorým sa doplnil článok V. ods. 10 Zmluvy a zároveň došlo k zmene článku X. ods. 1 Zmluvy, keď touto časťou Dodatku č.9 malo dôjsť k predĺženiu trvania zmluvy o ďalších 5 rokov. V septembri 2018 informoval BBSK v zmysle § 377 Obchodného zákonníka SAD o existencii prekážky plnenia zmluvnej povinnosti s odôvodnením, že Dodatok č.9 v časti, ktorá predlžuje trvanie zmluvy o 50 % je absolútne neplatný, keďže je v priamom rozpore s článkom 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007 a zároveň ich vyzvali na bezodkladné riešenie núdzovej situácie. Právny zástupca žalovaného na to reagoval listom zo dňa 02.10.2018, ktorým odmietol argumentáciu o absolútnej neplatnosti predĺženia trvania Zmluvy, s tým, že do právoplatného rozhodnutia súdu treba považovať právny úkon za platný a jeho účastníkov zaväzujúci. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu na to reagoval listom zo dňa 07.11.2018. Platnosť dopravných licencií udelených SAD mala uplynúť 31.12.2018. Dopravca SAD podal na BBSK návrh na udelenie dopravnej licencie na jednotlivé autobusové linky vnútroštátnej pravidelnej prímestskej dopravy v BBSK. Vzhľadom na hroziacu núdzovú situáciu v dopravnej obslužnosti po 01.01.2019 BBSK udelil žiadateľovi SAD licencie na vybrané linky na vymedzené obdobie. Udelenie dopravnej licencie nie je podmienené existenciou platnej zmluvy o výkone vo verejnom záujme. Dopravca však smie vykonávať pravidelnú autobusovú dopravu len na základe udelenej dopravnej licencie a súčasne na základe uzatvorenej zmluvy o výkone vo verejnom záujme. Listom zo dňa 25.01.2019 informoval BBSK dopravcu SAD, že bez toho, aby uznal trvanie Zmluvy aj po 31.12.2018 s cieľom predísť vzniku potencionálnych škôd a majúc na zreteli verejný záujem na zabezpečení dopravnej obslužnosti, bude uhrádzať preukázanú stratu za dopravné výkony na mesačnej báze formou zálohových platieb až do doby, kým sa nepreukáže opak. Dňa 24.01.2019 BBSK uhradil SAD sumu vo výške 1.292.990,- € vo forme zálohovej platby za obdobie január 2019. Listom zo dňa 21.02.2019 SAD predložila BBSK výkazy, náklady a tržby z prevádzky prímestskej autobusovej dopravy za mesiac január 2019. Žalobca uviedol, že touto žalobou žiada, aby súd ďalej z nižšie uvedených dôvodov rozhodol, že žalovaný nemá zmluvný nárok na toto poskytnuté finančné plnenie, keďže právny titul, na ktorý sa žalovaný odvoláva, neexistuje, a na základe toho má byť žalovaný povinný vrátiť žalobcovi poskytnuté finančné plnenie za obdobie január 2019 v celej výške.

Žalobca poukázal na znenie článku 4 ods. 3, ako i článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007 a tiež na to, že z Oznámenia Komisie o výkladových usmerneniach týkajúcich sa Nariadenia

č.1370/2007, pokiaľ ide o článok 4 ods. 4 predmetného Nariadenia, ktorý upravuje podmienky, za ktorých možno povoliť predĺženie doby platnosti Zmluvy o službách vo verejnom záujme o 50 %, „zmluva o službách vo verejnom záujme musí poskytovateľa zaväzovať, aby investoval do aktív napr. do železničných koľajových vozidiel, opravárenských zariadení alebo infraštruktúry, v prípade, ktorých je doba odpisovania mimoriadne dlhá“. Z vyššie uvedeného má vyplývať, že na to, aby bolo možné v zmysle Nariadenia č.1370/2007 predĺžiť zmluvu o ďalších 5 rokov, museli by sa obe zmluvné strany záväzným spôsobom zmluvne dohodnúť 1/ na preukázateľnom investovaní dopravcu do takých aktív, ktoré sú významné z hľadiska celkových aktív (napr. dopravné prostriedky alebo infraštruktúra) potrebných na výkon služieb osobnej dopravy, pri ktorých je 2/ doba odpisovania objektívne mimoriadne dlhá. Tieto dve podmienky by museli byť splnené súčasne. Právny zástupca žalovaného však žiadnym spôsobom v liste zo dňa 02.10.2018 neuviedol, aké investície mal podľa jeho názoru žalovaný skutočne vynaložiť a splniť tak výnimku pre predĺženie trvania Zmluvy v súlade s článkom 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007. Zo samotnej Zmluvy jednoznačne vyplýva, že jedinými významnými investíciami mali byť investície do obnovy vozidlového parku. Materiálnu podmienku významnosti investície do obnovy vozidlového parku je potrebné posudzovať z toho hľadiska, či ide o veľmi zásadnú obnovu vozidlového parku, keď poukázali na znenie Metodického pokynu českého Ministerstva dopravy k zákonu o verejných službách v prepravách cestujúcich. Zo strany dopravcu sa teda musí jednať o vlastnú investíciu natoľko významnú, odlišujúcu sa od priebežnej obnovy vozidlového parku, aby bola materiálne odôvodnená aplikácia výnimky z pravidla pre uzatváranie zmlúv na maximálne stanovenú dobu 10 rokov. Pritom z obsahu listu žalovaného zo dňa 02.10.2018 vyplýva, že v ňom sám uviedol, že ide o priebežné investovanie do aktív, v prípade investícií do obnovy vozidlového parku a túto by teda musel v uvedenom rozsahu uskutočniť bez ohľadu na existenciu Zmluvy. Ďalej poukázali na to, že z Oznámenia Komisie o výkladových usmerneniach týkajúcich sa Nariadenia č.1370/2007 vyplýva, že plánované investície dopravcu do nových vozidiel by sa mali štandardne realizovať na začiatku zmluvného obdobia. Len výnimočne, ak sa majú realizovať v neskoršej etape zmluvného vzťahu, musí sa táto možnosť jasne uviesť už v súťažných podkladoch a príslušným spôsobom odraziť v podmienkach pre náhrady. Všetky vyššie uvedené podmienky pre naplnenie výnimky podľa článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007 je potrebné vykladať v tom zmysle, že sa vzťahujú len na vlastné (významné) investície dopravcu, pri ktorých nie je možné očakávať odpísanie nákladov v základnej 10 ročnej lehote trvania zmluvy, a ktoré nie sú refinancované iným subjektom. V opačnom prípade by neexistoval materiálny základ pre aplikáciu výnimky, ktorá dopravcovi umožňuje predĺžením Zmluvy odpísať jeho vlastné investície. V tejto súvislosti odkázali na článok II. ods. 3 Zmluvy, z ktorého vyplýva, že touto zmluvou sa BBSK zaviazal hradiť dopravcovi preukázanú stratu, ktorá mu vznikne plnením záväzku poskytovať výkony vo verejnom záujme. Tiež žalobca poukázal v tejto súvislosti na znenie článku V. ods. 1 a ods. 4 Zmluvy. Na základe vyššie uvedeného teda je zřejmé, že samotná BBSK financovala obnovu vozidlového parku dopravcu, a to nepriamo cez odpisy a úroky úverov resp. leasingu podľa zasielaných výkazov v zmysle príloh k Zmluve, najskôr mesačne a potom na základe vyúčtovania. Preto v prípade takýchto investícií do hmotných aktív nie je možné konštatovať splnenie prvej materiálnej (kumulatívnej) podmienky pre predĺženie trvania Zmluvy o 50 %, nakoľko nešlo o významnú investíciu a zároveň nešlo o vlastnú investíciu dopravcu, keďže ju financovala BBSK. Pokiaľ ide o druhú podmienku pre predĺženie trvania Zmluvy, Nariadenie č.1370/2007 predpokladá existenciu objektívnej mimoriadne dlhšej doby odpisovania aktív. Dodatkom č.9 si zmluvné strany dohodli doplnenie pôvodného textu Zmluvy v článku V. ods. 10, v zmysle ktorého si

bude dopravca u investícií do vozidlového parku počnúc rokom 2017 uplatňovať účtovné odpisy v trvaní 10 rokov. Odhliadnuc od zákona o dani z príjmov, ktorý zaraďuje v prílohe č.1 do odpisovej skupiny 1 aj motorové vozidlá na prepravu 10 a viac osôb (autobusy) s určenou dobou odpisovania len 4 roky, samotné zmluvné predĺženie doby účtovaného odpisovania nie je v priamom rozpore s článkom 4 bod 4 Nariadenia č.1370/2007, avšak samo o sebe objektívne neumožňuje predĺženie trvania zmluvného vzťahu o 50 %. Na to, aby v zmysle predmetného Nariadenia bolo možné Zmluvu predĺžiť o ďalších 5 rokov trvania, nie je rozhodujúce, akú dobu trvania odpisov si zmluvné strany medzi sebou na základe zmluvnej autonómie dohodnú. Dôvodom tohto dojednania mohla byť snaha legitimizovať predĺženie Zmluvy. Nie je preto možné vylúčiť, že dodržanie zmluvného dojednania zo strany dopravcu vedie k porušeniu jeho povinností v zmysle zákona o účtovníctve, keďže nemusel odpisovať aktíva podľa reálneho stavu. Rozhodujúcou môže byť len skutočnosť, ak sa zmluvné strany dohodnú na investovaní do takých aktív, pri ktorých je doba odpisovania objektívne mimoriadne dlhá. Preto ustanovenia o dobe odpisovania hmotných aktív nespĺňa druhú materiálnu podmienku v zmysle predmetného Nariadenia. Pokiaľ ide o samotný Dodatok č.9, ani ním si zmluvné strany nedohodli žiadnu investíciu do aktív významných z hľadiska celkových aktív potrebných na výkon osobnej dopravy. Jedinou novou investíciou v zmysle dodatku malo byť vytvorenie online sledovania pohybu autobusov v hodnote niekoľkých tisíc eur, čo však nie je investícia nevyhnutná na realizáciu osobnej dopravy a nepredstavuje ani aktíva, ktoré sú významné z hľadiska celkových aktív potrebných na poskytovanie služieb osobnej prepravy. Rovnako tak doba odpisovania pri tejto investícii nepredstavuje mimoriadne dlhú dobu. Podstatnou je ale skutočnosť, že tak ako pri investíciách do obnovy vozidlového parku, aj náklady spojené s touto investíciou si dopravca zahrnie do ekonomicky oprávnených nákladov, ktoré v rámci úhrady preukázanej straty budú nepriamo financované zo strany BBSK, preto ani investícia do tzv. online sledovania pohybu autobusov nespĺňa žiadnu z materiálnych podmienok pre predĺženie trvania Zmluvy o 50 %.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že zmluvné strany si nedohodli preukázateľné vlastné investovanie žalovaného do významných aktív s dlhou dobou odpisovania. Samostatne si Dodatok č.9 dohodli len formálne predĺženie doby odpisovania, a to pri investíciách do štandardného vozidlového parku (autobusov), kde reálne nie je iná doba odpisovania, než predpokladala už pôvodná Zmluva, a ktoré bude navyše nepriamo financovať BBSK, nie žalovaný. Toto predĺženie doby odpisovania je teda celkom zjavne účelovým dojednaním (nie však neplatným, keďže neodporuje Nariadeniu č.1370/2007), ktoré malo len navodiť zdanie splnenia podmienok pre samotné predĺženie Zmluvy podľa predmetného Nariadenia.

Predĺženie trvania akejkoľvek zmluvy o výkone vo verejnom záujme je v zmysle Nariadenia č.1370/2007 potrebné vnímať ako neželané a v podstate prípustné len v mimoriadnych a vecne odôvodnených prípadoch. Predĺžením zmluvy sa totiž uzatvára trh pre ďalších záujemcov/konkurentov dopravcu a obmedzuje sa tak hospodárska súťaž.

Žalobca tiež poukázal na znenie § 39 a § 41 Občianskeho zákonníka, s tým, že z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že priama uplatniteľnosť európskych nariadení znamená, že pravidlá európskeho práva musia vyvíjať úplné a rovnaké účinky vo všetkých členských štátoch počnúc od ich vstupu do platnosti a počas celého obdobia ich platnosti. Dodatok č.9 v časti, ktorou sa mení článok X. ods. 1 Zmluvy, a v zmysle ktorej sa predlžuje trvanie Zmluvy o 50 %, je v priamom rozpore priamo uplatniteľným európskym predpisom, konkrétne s článkom 4 bod 4 Nariadenia č.1370/2007. Táto časť Dodatku č.9 je preto neplatná od počiatku (ex tunc) a nemôže vyvolať žiadne účinky. Z dôvodu, že predĺženie trvania Zmluvy je absolútne neplatné, nie je možné postupovať ani v zmysle článku II. bod 2 Dodatku č.9 a nahradiť neplatné ustanovenie novým platným a účinným ustanovením

Zmluvy, keďže neplatné ustanovenie je v rozpore s právnym predpisom a teda jeho účel nebolo možné zabezpečiť novými zmluvnými ustanoveniami.

Žalobca poukázal na znenie § 377 Obchodného zákonníka, s tým, že žalobca dňa 13.09.2018 informoval žalovaného o výsledku právnej analýzy, podľa ktorej trvanie zmluvy skončí 31.12.2018 a zároveň ho vyzval na uskutočnenie rokovania ohľadne súvisiacich otázok. Žalovaný však trvá na platnosti zmluvy aj po 31.12.2018 a vykonáva dopravné služby vo verejnom záujme v zmysle Zmluvy s odvolaním sa na platnosť časti Dodatku č.9, ktorým sa mala predĺžiť Zmluva o ďalších 5 rokov. Žalovaný bol povinný s poukazom na ustanovenie § 384 Obchodného zákonníka podniknúť kroky na minimalizovanie rizík vzniku škody na jeho majetku. Žalobca v dobrej viere predíť vzniku potenciálnej škody a bez toho, aby uznal platnosť predĺženia zmluvy, oznámil listom z 25.01.2019 žalovanému, že plánuje mu platiť za dopravné výkony formou priebežných mesačných zálohových platieb tak, ako keby doba trvania zmluvy bola platne predĺžená, a to do času, kým sa nepreukáže opak, keď zohľadnil tiež postoj žalovaného k predĺženiu trvania zmluvy, ktorý deklaruje svoju viazanosť zmluvou. Týmto úkonom žalobca ale neuznal a naďalej neuznáva platnosť predĺženia zmluvy, len deklaroval svoj úmysel predchádzať vzniku akejkoľvek potenciónalnej škody na majetku strán dotknutých neplatným predĺžením Zmluvy.

Ohľadne procesných otázok žalobca poukázal na ustanovenie § 214 ods. 1 a ods. 2 C.s.p., s tým, že majú za to, že vydanie medzitimného rozsudku v predmetnej veci je účelné, t.j. je v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania. V prípade, ak by súd vydal žalobcom navrhovaný medzitimný rozsudok, vyriešila by sa primárna otázka, či má žalovaný právo na plnenie v zmysle zmluvy v znení Dodatku č.9 alebo nie. V prípade vydania medzitimného rozsudku by sa už v ďalšom konaní dokazovala len zvyšná časť nároku žalobcu (prípadne protinároku žalovaného na plnenie, teda primárne výška uplatňovaného nároku alebo protinároku na plnenie). Týmto určením by sa odstránila neistota medzi stranami. Napriek tomu, že žalobca si je vedomý toho, že vydanie medzitimného rozsudku je záväzné len pre sporové strany, má zároveň za to, že vyriešenie otázky, či má žalovaný podľa Zmluvy v znení Dodatku č.9 právo na finančné plnenie, by mohlo mať pozitívny vplyv na hospodárnosť a rýchlosť aj ďalších potenciálnych v budúcnosti začatých súdnych konaní vedených proti ďalšiemu dopravcovi SAD Lučenec, ktorých rozhodnutie súdu by rovnako záviselo od posúdenia otázky oprávnenosti nároku dopravcu na odmenu podľa zmluvy o výkone vo verejnom záujme. Tiež uviedli, že vydanie navrhovaného medzitimného rozsudku je v súlade s požiadavkou hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania aj preto, že za účelom posúdenia otázky, či žalovaný má alebo nemá právo na odmenu podľa Zmluvy, bude vykonané dokazovanie v zásade iba v jednom konaní. Vo vzťahu k týmto otázkam odkázali jednak na komentár k dotknutým ustanoveniam Civilného sporového poriadku a vo vzťahu k otázkam preukázania naliehavého právneho záujmu na závery vyplývajúceho z konštantnej judikatúry, napr. ZSP 40/96 č.4, ZSP 6/2003 str.163, rozsudok Najvyššieho súdu ČR 30Cdo/3336/2009, resp. rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 27.03.1997 sp.zn.3Cdon/1338/96, uverejnený v časopise Soudní judikatura č.3, ročník 1997, pod č.21, s tým, že je pravdepodobné, že medzi stranami sporu budú vznikať ďalšie spory – zo strany žalovaného uhradenie tejto odmeny, resp. existuje reálna možnosť súdnych sporov v identických skutkových prípadoch s ďalšími dopravcami a vydaním medzitimného rozsudku by sa týmto sporom mohlo predíť. Zároveň konštatovali, že vydaním medzitimného rozsudku by sa odstránila neistota a vytvoril sa pevný právny základ pre právne vzťahy zúčastnených strán, ktorý by bol zárukou odvrátenia sporov, resp. mohol slúžiť ako podklad pre mimosúdne urovnanie strán.

Ďalej žalobca uviedol, že na absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 OZ súd prihlíada ex offo. Zároveň poukázali na ustanovenie § 457 a § 451 ods. 1 a ods. 2

Občianskeho zákonníka, keďže Obchodný zákonník neupravuje osobitnú úpravu bezdôvodného obohatenia, a teda platí, že pri uplatnení nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa bude postupovať podľa všeobecných ustanovení o bezdôvodnom obohatení obsiahnutých v Občianskom zákonníku. V prípade vyhlásenia časti Dodatku č.9, ktorou sa mení článok X. ods. 1 Zmluvy súdom za neplatnú, by bol žalovaný povinný vydať žalobcovi akékoľvek finančné plnenie prijaté na základe neexistujúcej Zmluvy z titulu bezdôvodného obohatenia, keďže by sa jednalo o plnenie z neplatného právneho úkonu. Ohľadne otázky premlčania poukázali na znenie § 394 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka, s tým, že nakoľko Obchodný zákonník neobsahuje špecifickú premlčaciu dobu pre nároky z bezdôvodného obohatenia, platí všeobecná štvorročná premlčacia doba, keď v tejto súvislosti poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp.zn.M Obdo V 2/2000. S poukazom na vyššie uvedené konštatovali, že nárok žalobcu na vydanie vyššie uvedenej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia nie je premlčaný.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku na úrok z omeškania odkázal žalobca na ustanovenie § 369 ods. 1 a ods. 2 Obchodného zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č.21/2013 Z.z., konkrétne § 1 ods. 1 a ods. 2 tohto nariadenia.

2. Dňa 15.07.2019 bolo na tunajší súd doručené vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe, v ktorom okrem iného uviedli, že uplatnené nároky žalobcu považujú za neopodstatnené, tak z vecnoprávneho, ako i procesnoprávneho hľadiska. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 24.01.2018 sp.zn.6Cdo/29/2017 (R71/2018), ktorým bol vytvorený most ku kontinuálnemu uplatňovaniu staršej judikatúry doposiaľ neprekonanej legislatívnymi, či výkladovými zmenami, a to nielen pre rozhodovacia prax dovolacieho súdu, ale aj pre rozhodovacia prax ostatných všeobecných súdov.

Vo vzťahu k procesným námietkam v prvom rade namietli, že žalobca nepreukázal danosť naliehavého právneho záujmu na určení ním požadovanom. V tejto súvislosti odkázali na ustálenú rozhodovacia prax súdov, konkrétne R17/1972 (zhodne aj R53/1973 str.107), R24/1995 (ako aj ďalšie iné), R74/2003, Zborník IV. (str.176), Zborník IV. (str.985), ZSP č.40/1996. Vychádzajúc z právnych názorov vyslovených v citovaných rozhodnutiach súdov konštatovali, že žalobca nemá a nemôže preukázať naliehavý právny záujem na určení, že „neexistuje právo žalovaného voči žalobcovi na finančné plnenie podľa Zmluvy v znení Dodatku č.9 za obdobie po 31.12.2018“, s tým, že neexistuje naliehavý právny záujem z dôvodu, že zároveň žalobca žaluje – uplatňuje nárok na plnenie. Rozhodnutie súdu o nároku na plnenie bude závislé od posúdenia predbežnej (prejudiciálnej) otázky – či je zmluva platná alebo nie je platná. Neprichádza do úvahy, aby právna otázka (neplatnosť zmluvy), ktorá má povahu predbežnej otázky bola rozhodnutá zároveň aj meritórne – konečným rozhodnutím. Naviac medzitýmne rozsudky majú konštitutívnu povahu, sú právotvorné, pričom rozhodnutia o určení práva sú deklaratórne. O predbežných otázkach súd nerozhoduje, ale ich iba posudzuje. K tomu poukázali na rozhodnutia R61/65, R387/2001, keď zároveň uviedli, že argumentácia žalobcu o potrebnosti určovacieho výroku, vzhľadom na iné hroziace spory, napr. so SAD Lučenec, je zavádzajúca, s poukazom na to, že posúdenie predbežnej otázky v civilnom sporovom konaní nie je záväzná pre iné konania, než pre konanie, v ktorom bolo urobené. Zároveň uviedli, že stav právnej neistoty existuje, ale nie na strane žalobcu, ale objektívne na strane žalovaného, keďže to bol žalobca, ktorý od augusta 2018 spochybňuje platnosť predmetnej zmluvy a nie žalovaný. Žalovaný sa len bráni atakom žalobcu, ako je to zrejme zo žalobcom v žalobe predloženej vzájomnej korešpondencie. Za tohto stavu naliehavý právny záujem na pozitívnom určovacom návrhu je na strane žalovaného, nie na strane žalobcu, ktorý svojim voluntarizmom v prístupe k zmluvám ich účelovo degraduje

a decimuje. Okrem toho žalovaný uviedol, že rigidné uplatňovanie absolútnej neplatnosti v obchodnoprávných vzťahoch je neprípustné, pričom poukázali na rozhodnutie Ústavného súdu SR v Náleze pod sp.zn. I.ÚS 242/07, publikované v ZSP 40/2008. Okrem toho žalovaný poukázal na súdne konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn.64Cb/134/2018, ktorým žalovaný v danom súdnom konaní v pozícii žalobcu podal návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorý bol zamietnutý súdom I.inštancie, s rozhodnutím ktorého sa stotožnil aj odvolací súd, s tým, že po podaní dovolania prebieha dovolacie konanie, pričom poukázali na to, že paradoxne v tomto konaní v rámci obrany mení BBSK rétoriku oproti ich vyjadreniam, ktoré prezentovali vo vzájomnej písomnej komunikácii, resp. aj v tejto podanej žalobe.

Okrem toho žalovaný poukázal na fakt, že v riešenej veci ide o vzájomne podmienené nároky vzniknuté z právneho vzťahu, keď predmetná zmluva v znení jej dodatkov založila medzi jej účastníkmi synalagmatický právny vzťah, ktorý vyjadruje nielen vzájomnú podmienenosť práv a povinností účastníkov, ale aj vzájomnú podmienenosť plnení, pričom toto stanovisko žalobcovi tlmočili listom svojho právneho zástupcu zo dňa 18.02.2019. Právnym následkom absolútnej neplatnosti právnych úkonov je povinnosť vrátiť vzájomne prijaté plnenia z takejto neplatnej zmluvy, pričom súdna rozhodovacia prax ustálila záväzné výklady k procesnej otázke, ako je potrebné procesne vyhovujúcim spôsobom zodpovedajúcim zákonu uplatniť synalagmatické práva. V tejto súvislosti poukázali na Správu o rozhodovacej činnosti súdov vypracovanú vtedajším NS ČSSR (R26/75 str. 164), R NS ČR, sp.zn.12Cdo 133/1999. Z podanej žaloby je zrejmé, že žalobca ani len neuvažuje (že pri tvrdenej absolútnej neplatnosti zmluvy, poskytnutých službách a výkonov žalovaným v mesiaci január 2019 podľa Zmluvy) o reštitúcii ním prijatého plnenia zo strany žalovaného. Už len z tohto dôvodu podľa názoru žalovaného nemôže byť žaloba v tejto časti úspešná, pričom uviedli, že sa nechystajú žalobcovi vypomôcť v tomto nedostatku, s tým, že budú očakávať, ako sa „s prijatým protiplnením“ a jeho vyjadrením v peniazoch vyporiada žalobca. Trhové (obvyklé) ocenenie poskytnutých výkonov je na mieste v prípadoch, kedy právny vzťah nie je regulovaný zmluvou (bezzmluvné plnenie).

Žalovaný tiež vyslovil názor, že uplatnený nárok na plnenie je predčasne uplatnený, vzhľadom na mechanizmus zúčtovania preddavkov (záloh), v tom zmysle, že za predčasne uplatnený treba považovať nárok, ktorý je uplatnený pred jeho splatnosťou (zročnosťou), čo platí pre zmluvné vzťahy a spravidla splatnosť plnenia upravuje samotná zmluva. Pri bezzmluvných synalagmatických vzťahoch je ten účastník, ktorý sa domáha vrátenia ním poskytnutého plnenia a za situácie, kedy aj on prijal protiplnenie vo výkonoch a službách neznámej hodnoty povinný vykonať zúčtovanie poskytnutého plnenia s hodnotou prijatého protiplnenia. Žalobca opomenul vykonať takeého vyúčtovanie a jednostranne sa domáha iba vrátenia ním poskytnutej zálohy bez zreteľa na cenu prijatého protiplnenia. Tiež uviedli, že žalobca zálohové platby poskytol žalovanému nielen v mesiaci január 2019, ale ich poskytuje aj naďalej (v mesiacoch február až jún 2019), s tým, že tento fakt z pohľadu podanej žaloby napovedá o jeho účelových pohnútkach. Aj z tohto dôvodu žaloba nemôže byť v danej časti úspešná.

K otázke absolútnej neplatnosti Zmluvy uviedli, že podľa názoru žalobcu poskytnutá záloha za mesiac január 2019 predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, keďže dôvod na jej poskytnutie neexistoval, pretože Zmluvu v znení Dodatkov 1 až 9 považujú za absolútne neplatnú pre jej rozpor s právom EÚ, konkrétne Nariadením č.1370/2007, ktoré ako sekundárny prameň práva EÚ s priamou uplatniteľnosťou v členských krajinách EÚ má prednosť pred vnútroštátnym právom. Aplikácia a výklad európskeho práva na právne vzťahy predpokladá, že posúdiť predbežnú otázku, môže aj domovský súd I.inštancie (fakultatívna

možnosť), ale nemusí a môže požiadať o výklad noriem európskeho práva Súdny dvor EÚ. V inštančnom konaní, v ktorom už proti rozhodnutiu súdu nie je prípustný riadny opravný prostriedok a o taký výklad v rámci fakultatívnej možnosti nepožiadala súd nižšej inštancie, je konajúci súd povinný obligatórne o výklad požiadať. Poukázali na to, že Nariadenie č.1370/2007 bolo prijaté 23.10.2007 a nadobudlo účinnosť 03.12.2009. Predmetná zmluva bola uzatvorená dňa 29.12.2008, a to podľa § 15 a § 29d písm. c) zákona č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave, potom, čo jej uzatvoreniu predchádzala verejná súťaž, v ktorej žalovaný uspel so svojim súťažným návrhom. Úspech v súťaži spolu s výzvou na rokovanie o obsahu zmluvy oznámil BBSK žalovanému listom zo 06.11.2008, ktorý tvorí prílohu č.4 tohto vyjadrenia. Prijatý, ale neúčinný právny predpis EÚ nemohli zmluvné strany aplikovať pri uzatváraní zmluvy skoro o rok skôr, ako nadobudol účinnosť. Z uvedeného dôvodu treba považovať právny záver žalobcu o absolútnej neplatnosti zmluvy pre jej rozpor s prameňom práva EÚ za neopodstatnený a neudržateľný. Predmetná Zmluva bola uzavretá v súlade s právnymi predpismi platnými a účinnými v čase jej uzavretia. Zmluvnými stranami uzatvárané Dodatky 1 až 9 k nej sa riadili právom, ktorým sa riadila základná zmluva. Okrem toho poukázali na článok 8 bod 2 v spojení s bodom 3 písm. c) Nariadenia č.1370/2007, ktorým sa odložilo uplatňovanie článku 5 (zadávanie zmlúv) do 02.12.2019. Výklad právnych predpisov Únie v konečnom dôsledku je vždy úlohou Súdneho dvora EÚ, ako to konštatuje aj EK vo svojom oznámení o výkladových usmerneniach týkajúcich sa Nariadenia ES č.1370/2007, v ktorom naznačuje aj výkladové problémy ohľadne článku 8 v spojení s článkom 5. Z uvedených dôvodov majú za to, že Zmluva v znení Dodatkov 1 až 9 netrpí právnou vadou, ktorá by ju robila absolútne neplatnou, keďže nespadá pod právny rámec nastolený Nariadením č.1370/2007, nakoľko bola uzatvorená pred jeho účinnosťou a pred jej uzatvorením prebehla spravodlivá a verejná súťaž, čo znamená, že mohla dobehnúť až do času, na ktorý bola uzatvorená. Prolongácia Zmluvy Dodatkom č.9 rovnako nespadá pod Nariadenie č.1370/2007 vzhľadom na to, že prolongácia Zmluvy Dodatkom k nej len predlžuje dobu jej platnosti a Zmluva spolu s Dodatkami tvoria vždy jeden integrálny celok. Navyše doba predĺženia ani s 10 ročnou dobou platnosti zmluvy neprekračuje maximálnu hranicu 30 rokov uvedenú v Nariadení č.1370/2007 v článku 8. Správanie žalobcu pri navrhovaní a schvaľovaní v zastupiteľskom orgáne a prijímaní Dodatku č.9 bolo určite inšpirované Nariadením č.1370/2007, čo je zrejme z dikcie predkladaných materiálov. Inšpiratívna pohnútkou vychádzajúca z omylu o aplikovateľnosti Nariadenia č.1370/2007 na prolongovanú zmluvu nerobí právny úkon neplatným, ako to upravuje ustanovenie § 49a veta tretia OZ. V tejto súvislosti poukázali aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR v rozhodnutí publikovanom v Soudních rozhledech č.2/2004 na str.64. Právny omyl BBSK o aplikovateľnosti Nariadenia č.1370/2007 je takým dôvodom, ktorý vylučuje dôvodnosť žaloby. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalobu žiadali zamietnuť a priznať im nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Dňa 21.08.2019 formou elektronického podania bolo na tunajší súd doručené stanovisko žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 20.08.2019, v ktorom okrem iného uviedli, že s poukazom na opakované deklarované jednoznačné neuznanie predĺženia predmetnej Zmluvy Dodatkom č.9 nie je možné interpretovať vyjadrenie BBSK, ktorým reagoval na dovolanie SAD Zvolen v konaní pred Okresným súdom Banská Bystrica ako uznanie trvania platnosti zmluvy aj po 31.12.2018, s tým, že na tomto postoji žalobcu sa doteraz nič nezmenilo a fakticky podľa neho žalobca aj postupuje. Pokiaľ žalovaný namietol nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, uviedli, že pokiaľ v podanej žalobe žalobca požaduje vydanie medzitýmneho

rozsudku, ktorým by súd určil, že neexistuje právo žalovaného voči žalobcovi na finančné plnenie podľa Zmluvy v znení Dodatku č.9 za obdobie po 31.12.2018 a v súvislosti s tým, z dôvodu, že žalobca poskytol platby, ktoré by inak poskytnúť nemusel, keďže právny úkon, ktorého sa žalovaný dovoláva je absolútne neplatný, si zároveň uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia, ide o logickú súvzťažnosť nadväzujúcich právnych krokov, ktoré žalobca musí uplatniť, aby vzťah medzi ním a žalovaným bol jednoznačne upravený a vysporiadaný. Nejde o nesúvisiace či protirečiacie kroky, s tým, že dôležitým faktorom, ktorý žalobca zohľadňuje pri uplatňovaní jednotlivých právnych krokov, je aj povinnosť spravovať verejné financie v súlade s verejným záujmom. Podotkli, že nič nebráni žalovanému, aby si sám uplatnil následne nárok voči BBSK na plnenie za skutočne poskytnuté výkony. V dôsledku toho je preto neprijateľný argument žalovaného, podľa ktorého sa BBSK jednostranne domáha iba vrátenia ním poskytnutej zálohy bez zreteľa na cenu prijatého plnenia. Povinnosťou žalobcu je uplatniť si vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného úkonu, pričom otázka protiplnenia môže byť vyriešená až následne. Predovšetkým si ale vyžaduje prejav vôle poskytovateľa služieb – žalovaného uplatniť si takýto nárok, čo nemôže nahradiť svojou vôľou žalobca a tiež jeho vlastné a úplné identifikovanie plnenia, ktoré by si chcel nárokovať voči žalobcovi. Túto fázu riešenia vzájomného vzťahu žalobca nespochybňuje, ale podotýka, že môže byť logicky realizované až potom, ako súd rozhodne o nároku žalobcu. Vo vzťahu k preukázaniu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení zotrvali na svojich vyjadreniach uvedených v podanej žalobe a nad rámec toho uviedli, že poukazujú na to, že žalovaný vo svojom vyjadrení sám konštatuje, že stav právnej neistoty existuje, dôvodí však, že len na strane žalovaného. V tejto súvislosti poukázali na to, že žalovaný na jednej strane sám uznáva existenciu stavu právnej neistoty medzi ním a žalobcom, keď zároveň konštatuje, že sa bráni atakom žalobcu, no na druhej strane nepodal napr. žalobný návrh na plnenie a tiež vydanie medzitémneho rozsudku. Je teda zrejmé, že nie žalobcovi, ale žalovanému vyhovuje aktuálny stav a v skutočnosti je existujúci stav právnej neistoty na strane žalobcu.

Pokiaľ žalovaný namietal, že neprichádza do úvahy, aby právna otázka (neplatnosť zmluvy), ktorá má povahu predbežnej otázky, bola zároveň rozhodnutá meritórne – konečným rozhodnutím, žalovaný vychádza z predpokladu aplikácie inštitútu predbežnej otázky v zmysle § 164 C.s.p., avšak žalobca sa v žalobe domáha vydania medzitémneho rozsudku podľa § 214 C.s.p.. V predmetnom prípade je medzitémny rozsudok tzv. prejudiciálne pôsobiacim právom, nie zodpovedaním prejudiciálnej otázky, t.j. ide o osobitnú určovaciu žalobu v zmysle § 214 C.s.p., tým, že vydania medzitémneho rozsudku sa možno domáhať v situácii, keď je uplatnená žaloba na plnenie a v rámci tohto konania vystane otázka, či existuje právo, od ktorého sporová strana (z povahy veci žalobca) odvodzuje povinnosť plnenia voči žalovanému.

K ďalšej námietke žalovaného ohľadne toho, že zmluvné strany nemohli aplikovať pri uzatváraní predmetnej zmluvy neúčinný právny predpis EÚ – Nariadenie č.1370/2007, a že uzatvárané dodatky k predmetnej zmluve sa riadili právom, ktorým sa riadila základná zmluva, uviedol žalobca, že Zmluva bola uzatvorená dňa 29.12.2008 v zmysle § 15 ods. 2 zákona č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave, ktorý v tom čase umožňoval uzatvoriť zmluvu maximálne na obdobie 10 rokov. Zároveň tento zákon vôbec neupravoval možnosť predĺženia zmlúv vo verejnom záujme. Jej platnosť v zmysle vtedy platných predpisov preto mala uplynúť v decembri 2018. Nariadenie č.1370/2007, ktoré je priamo aplikovateľné na území členských štátov EÚ, nadobudlo účinnosť 03.12.2009. Zároveň s účinnosťou v ten istý deň, t.j. dňa 03.12.2009, bol zmenený a doplnený zákon č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave, ktorý v § 15 upravujúcom uzatváranie a predlžovanie zmlúv o službách vo verejnom záujme priamo

odkazoval na Nariadenie č.1370/2007, konkrétne na článok 4 ods. 4 Nariadenia. Rovnako tak platné znenie zákona č.56/2012 Z.z. o cestnej doprave, za účinnosti ktorého bol podpísaný Dodatok č.9, odkazuje v § 21 ods. 6 v tomto smere na povinnosť splnenia materiálnych podmienok predĺženia zmluvy upravených v článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007. Z uvedeného vyplýva, že všetky zmluvy o službách vo verejnom záujme na území Slovenskej republiky mohli byť od 03.12.2009 predĺžené v súlade s platnou legislatívou len o 50 % trvania za podmienky naplnenia materiálnych predpokladov, ktoré vyžaduje osobitný predpis. V opačnom prípade je predĺženie trvania zmlúv absolútne neplatné, keďže odporuje platnej legislatíve. Uzatváranie dodatkov po 03.12.2009 sa teda nemohlo spravovať režimom pôvodnej zmluvy, a teda aj pôvodnej právnej úpravy, keďže obsahom dodatkov bola úprava nových práv a povinností dojednaných v režime novej platnej právnej úpravy. Pôvodná právna úprava, za ktorej bola uzatvorená Zmluva, ani neumožňovala predĺžiť Zmluvu a preto argument žalobcu o predĺžení Zmluvy podľa právnej úpravy, platnej v čase uzatvorenia Zmluvy, nie je pravdivý. Zároveň poukázali na preambulu Dodatku č.9 zo dňa 11.09.2017, v zmysle ktorého obe zmluvné strany uzatvorili Dodatok č.9 v súlade s článkom 4 ods. 4 Nariadenia ES č.1370/2007.

Pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení uvádzal, že Nariadenie č.1370/2007 vo svojom článku 8 bod 2 v spojení s bodom 3 písm. c) odložilo uplatňovanie článku 5 (zadávanie zmlúv) do 02.12.2019, k tomu uviedli, že podľa tohto článku Zmluvy uzatvorené pred účinnosťou Nariadenia č.1370/2007 môžu pokračovať až do zániku ich doby platnosti. Žalobca však nerozporuje, že posudzovaná Zmluva bola uzatvorená pred účinnosťou Nariadenia č.1370/2007, a že v zmysle vtedy platného zákona o cestnej doprave bola uzatvorená na maximálne obdobie 10 rokov. Podľa prechodných ustanovení Nariadenia č.1370/2007 tak bola garantovaná doba platnosti takto uzavretej Zmluvy až do konca decembra 2018. Zároveň poukázali na to, že článok 5 Nariadenia upravuje len spôsob zadávania nových zmlúv. Samotný článok 8 ods. 2 Nariadenia č.1370/2007, na ktorý odkazuje žalovaný, stanovuje povinnosť členských štátov prijať do 31.12.2019 opatrenia na zosúladienie vnútroštátnej legislatívy s článkom 5 Nariadenia, t.j. prijať úpravu na zadávanie nových zmlúv. Slovenská republika si splnila túto povinnosť už novelou zákona o cestnej doprave, t.j. dňa 03.12.2009, tým ale nebolo, v súlade s článkom 8 ods. 3 Nariadenia, dotknuté plynutie doby platnosti predmetnej Zmluvy uzatvorenej ešte pred účinnosťou Nariadenia. Ako podstatné označili to, že predĺženie trvania zmlúv upravuje článok 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007, ktorý bol priamo aplikovateľný a vykonateľný už dňom nadobudnutia účinnosti tohto Nariadenia, t.j. 03.12.2009. Odloženie uplatňovania článku 5 upravujúcom spôsob zadávania nových zmlúv, preto nemá žiadny súvis s nenaplnením materiálnych podmienok podľa článku 4 Nariadenia č.1370/2007 pri uzatvorení Dodatku č.9 dňa 11.09.2017.

V zmysle vyššie uvedených skutočností žalobca žiadal, aby súd rozhodol v zmysle navrhnutého petitu uvedeného v ním podanej žalobe.

4. Dňa 03.09.2019 bolo na tunajší súd formou elektronického podania doručené vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobcu zo dňa 30.08.2019, v ktorom žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu okrem iného uviedol, že podľa ich názoru elementárna logika, z ktorej vychádza aj právna logika, hovorí, že pokiaľ niekto sa necíti viazaný zmluvou, tak ju neplní, s tým, že faktický stav je taký, že žalobca niečo iné tvrdí a niečo iné koná, keď zmluvu plní a protiplnenia prijíma v súlade so zmluvou. Zároveň uviedli, že žalobca predbieha udalosti ak tvrdí, že neboli úspešní v konaní o predbežnom opatrení, keďže Najvyšší súd SR svojim rozhodnutím zo dňa 17.07.2019 zrušil uznesenie

Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 10.01.2019 sp.zn.43Cob/137/2018-212 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K nedostatku naliehavého právneho záujmu poukázali na predvídateľnosť súdnych rozhodnutí, ktorá predpokladá, že súdy budú aplikovať „ustálené výklady“ v skorších rozhodnutiach súdnych autorít aj v prejednávanej veci, s tým, že pokiaľ sa súd chce odchýliť od ustálenej súdno rozhodovacej praxe, môže, ale musí to viesť odôvodniť. Zotrvali na závere, že zo strany žalobcu ide o účelový konštrukt, tak pri výbere procesných prostriedkov na uplatnenie domnelých práv, ako aj pri argumentácii o vecnej opodstatnenosti týchto práv. Podľa ich názoru sa žalobca dostal do „bludného kruhu“ v právnej teórii známej ako tautológia, keď jedno tvrdenie vyvracia druhé. Žalobu o vydanie medzitémneho rozsudku označili za anachronizmus priečiaci sa základnému účelu súdneho konania – zabezpečiť rýchlu a konečnú ochranu sporovým stranám. Samotný žalobný návrh označili ako neprípustný s odkazom na ustanovenie § 212 ods. 1 a 2 C.s.p.. O tom, či rozhodne súd konečným rozhodnutím alebo len o časti a nároku resp. o dôvode alebo o jej základe, rozhoduje len súd. Procesná strana v súlade s § 214 ods. 2 C.s.p. môže navrhnúť takéto riešenie len už v prebiehajúcom sporu. Pokiaľ žalobca žiada, aby súd rozhodol tak medzitémnym rozsudkom a zároveň, aby mu žalovaný zaplatil poskytnutú zálohovú platbu, jedná sa o účelové svojvoľné a zrejme bezúspešné uplatňovanie a bránenie práva.

K synalagme uviedli, že z argumentácie žalobcu vyplýva nepochopenie jej podstaty, ktorá spočíva v tom, že v jednom konaní sa musia vyriešiť vzájomné nároky a neponechávať ich na iné konanie. Pokiaľ žalobca dôvodil tým, že by zvolenými právnymi prostriedkami dosiahol „pevný právny základ pre vzťah strán“, toto by bolo podrobené v skúške v následných konaniach, s tým, že medzitémny rozsudok by nikoho nezaväzoval. Opätovne poukázali na to, že žalovať poskytnutú zálohovú platbu nie je prípustné skôr, ako po jej zúčtovaní, čím sa chráni práva zmluvných strán – brániť sa námietkami proti konečnému zúčtovaniu výkonov poskytnutej služby. Aj z tohto dôvodu konštatovali vecnú neopodstatnenosť uplatneného nároku a v kontexte s tým aj to, že na požadovanom vydaní medzitémneho rozsudku potom nemôže byť právny záujem.

Keďže vecné prejednanie predmetných otázok prichádza do úvahy až po vyriešení ich výhrad, uviedli, že ich doplnia až potom, čo súd oznámi sporovým stranám svoj predbežný právny názor. Na záver konštatovali, že žiadny predpis nezakazoval prolongáciu zmlúv, len ju obmedzil (časovo), aby sa neuzatvárali zmluvy na neúmerne dlhú dobu.

5. Súd nariadil v predmetnej veci pojednávanie na deň 16.10.2019, ktoré odročil bez meritórneho prejednanie veci z dôvodu žiadosti právneho zástupcu žalobcu o odročenie kvôli kolízii s pojednávaním na Okresnom súde Košice I. v inej právnej veci, keď klient nesúhlasil s jeho substitučným zastúpením na pojednávaní, pričom pojednávanie bolo odročené na deň 04.12.2019, s tým, že na toto pojednávanie sa nedostavil žalobca, dostavil sa právny zástupca žalobcu, ktorý mal doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Na pojednávanie sa dostavil žalovaný, ako i právny zástupca žalovaného, ktorý mal tiež doručenie predvolania na pojednávanie vykázané riadne a včas. Súd postupoval v súlade s ustanovením § 180 C.s.p., vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu.

6. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré navrhli resp. predložili strany sporu v priebehu konania a to: Zmluvu o výkone vo verejnom záujme zo dňa 29.12.2008 z č.l.9-14, Dodatok č.9 k Zmluve o výkone vo verejnom záujme zo dňa 11.09.2017 z č.l.15-16, prílohu č.4 z č.l.17, prílohu č.5 z č.l.17-18, prílohu č.12 z č.l.18, list

žalobcu zo dňa 13.09.2018 z č.l.19, stanovisko žalovaného zo dňa 02.10.2018 z č.l.20-21, list žalobcu zo dňa 25.01.2019 z č.l.23, list žalovaného zo dňa 18.02.2018 z č.l.24, výpis z účtu žalobcu vedeného v Štátnej pokladnici z č.l.25, predloženie výkazov o prevádzke prímestskej autobusovej dopravy z č.l.26-32, list právneho zástupcu žalobcu zo dňa 07.11.2018 z č.l.35 vrátane poštového podacieho lístka z č.l.36, list žalobcu zo dňa 04.06.2019 z č.l.69-70, výňatky z mediálne zverejnených správ týkajúcich sa predmetu sporu z č.l.71-81, list žalobcu zo dňa 06.11.2008 z č.l.82, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn.3Obdo/53/2019 zo dňa 17.07.2019 z č.l.118-182, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.43Cob/137/2018-212 zo dňa 10.01.2019 z č.l.151, uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn.64Cb/134/2018-63 zo dňa 22.11.2018 z č.l.156-159 a oboznámil sa s prednesom právneho zástupcu žalobcu, ako i právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní, pričom zistil tento skutkový stav.

Zo Zmluvy o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území Banskobystrického samosprávneho kraja zo dňa 29.12.2008 súd okrem iného zistil, že bola uzatvorená podľa § 15 a § 29d písm. c) zákona č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave medzi BBSK, IČO: 37828100 ako správnym orgánom a Slovenskou autobusovou dopravou Zvolen, a.s., IČO: 36054666 ako dopravcom, pričom predmetom tejto Zmluvy bolo prevzatie záväzku dopravcom poskytovať samosprávnemu kraju prepravné výkony v pravidelnej prímestskej autobusovej doprave na uspokojovanie prepravných potrieb obyvateľov žijúcich na území samosprávneho kraja plneného za úhradu preukázanej straty správnym orgánom podľa zákona č.168/1996 Z.z.. Správny orgán sa touto zmluvou zaviazal hradiť dopravcovi preukázanú stratu, ktorá dopravcovi vznikne plnením záväzku dopravcu poskytovať výkony vo verejnom záujme podľa tejto Zmluvy za podmienok stanovených touto Zmluvou. V článku III. Výpočet preukázanej straty v bode 1 je uvedené, že preukázanou stratou sa rozumie rozdiel medzi skutočnými ekonomickými oprávnenými nákladmi vynaloženými dopravcom pri plnení záväzku v zmysle článku II. ods. 1 vrátane primeraného zisku a tržbami z regulovaného cestovného a ďalšími výnosmi dosiahnutými plnením povinností poskytovať výkony, ktoré sú predmetom tejto Zmluvy. V článku III. bod 2 tejto Zmluvy je uvedené, že pri výpočte mesačnej preukázanej straty dopravca postupuje podľa mesačného výkazu nákladov a výnosov, ktorého vzor je uvedený v prílohe č.2 a bude vychádzať zo skutočných cien, nákladov a tržieb príslušného mesiaca, za ktorý je strata preukazovaná. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 písm. b) zákona č.18/1996 Z.z. o cenách v súčinnosti s ustanovením § 3 vyhlášky MF SR č.87/1996 Z.z., hodnota primeraného zisku pri preukazovaní straty je vo výške miery inflácie predchádzajúceho kalendárneho roka z ekonomicky oprávnených nákladov navýšenej o 3 %. V článku IV. Úhrada preukázanej straty v bode 1 je okrem iného uvedené, že sa zmluvné strany dohodli na náhrade preukázanej straty zo zabezpečenia výkonu vo verejnom záujme formou priebežných mesačných platieb, ktoré budú dopravcovi poskytnuté do 25.dňa príslušného kalendárneho mesiaca. V článku V. Obnova vozidlového parku dopravcu pre poskytovanie výkonov vo verejnom záujme v bode 1 je uvedené, že investície do vozidlového parku, ktoré dopravca zrealizoval do dňa uzatvorenia tejto Zmluvy, môže dopravca účtovať do nákladových položiek podľa článku III. ods. 4 tejto Zmluvy v prípade, ak investície dopravcu skutočne zrealizoval a investície má evidované v účtovníctve vo forme odpisov, splátok a ide o investície uvedené v prílohe č.7. V článku V. bod 2 je uvedené, že počet novozakúpených vozidiel pre potreby realizácie výkonov vo verejnom záujme na rok 2009 odsúhlasujú zmluvné strany v objeme minimálne 20 % podielu z celkového počtu vozidiel určených pre výkony vo verejnom záujme, pričom minimálne 20 % z tohto podielu budú tvoriť vozidlá spĺňajúce kritérium bezbariérového prístupu ťažko zdravotne postihnutých osôb. V článku V. bod 3 je uvedené, že na obdobie ďalších rokov sa

dopravca so správnym orgánom dohodli, že správny orgán každoročne písomnou formou s dostatočným časovým predstihom v termíne do schvaľovania rozpočtu za príslušný kalendárny rok odsúhlasí počet, druh a prevedenie novozakúpených vozidiel pre potreby realizácie výkonov vo verejnom záujme a objem takto realizovanej investície. V článku V. bod 4 tejto Zmluvy je uvedené, že zmluvné strany sa dohodli na financovaní obnovy vozidlového parku v rokoch 2010-2018 vo výške minimálne 10 % podielu z celkového počtu vozidiel určených pre výkony vo verejnom záujme ročne, pričom minimálne 20 % z tohto podielu budú tvoriť vozidlá spĺňajúce kritérium bezbariérového prístupu ťažko zdravotne postihnutých osôb... V článku V. bod 5 je uvedené, že správny orgán odsúhlasené investície podľa ods. 2, 3, 4 tohto článku zmluvy zapracuje do návrhu rozpočtu na daný rok tak, aby mohol realizovať úhrady preukázanej straty v súlade s článkom IV. tejto Zmluvy. V článku V. bod 10 je uvedené, že pre potreby výkazníctva môže dopravca použiť účtovné odpisy v rovnakej dĺžke ako budú uzavreté úverové zmluvy resp. leasingové zmluvy, najmenej však v trvaní 6 rokov, ak taká zmluva bude uzavretá. V článku X. Doba plnenia záväzku v bode 1 je uvedené, že dobou plnenia záväzku výkonu vo verejnom záujme v rozsahu uvedenom v článku II. ods. 1 tejto zmluvy sa rozumie obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2018. Táto doba je zmluvným obdobím.

Z Dodatku č.9 k Zmluve o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území BBSK, uzatvorenej dňa 29.12.2008, v znení Dodatku č.1 až č.8 zo dňa 11.09.2017, súd okrem iného zistil, že v preambule tohto Dodatku č.9 je uvedené, že bol uzatvorený v súlade s článkom 4 ods. 4 Nariadenia ES č.1370/2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej doprave, ktorým sa zrušujú Nariadenia EHS č.1191/69 a EHS č.1107/70, pričom týmto dodatkom došlo okrem iného k zmene resp. doplneniu článku V. ods. 10 Zmluvy o výkone vo verejnom záujme, ktorým sa doplnila ďalšia veta v znení „Zmluvné strany sa dohodli, že u investícií dopravcu do vozidlového parku bude dopravca počnúc rokom 2017 uplatňovať účtovné odpisy v trvaní 10 rokov.“. Tiež došlo k zmene článku X. ods. 1 Zmluvy o výkone vo verejnom záujme, a to v nasledovnom znení „Dobou plnenia záväzku výkonu vo verejnom záujme v rozsahu uvedenom v článku II. ods. 1 tejto zmluvy sa rozumie obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2023. Táto doba je zmluvným obdobím.“. Článok VI. bol doplnený o nový odsek 23 v nasledovnom znení „Doprovca sa zaväzuje vytvoriť pre správny orgán možnosť online sledovania pohybu autobusov (napr. prostredníctvom GPS modulov) podľa technickej špecifikácie uvedenej v prílohe č.12 a sprístupniť správne orgánu takto vytvorené technické podmienky bezodkladne po ich sfunkčnení. Dopravca sa zaväzuje jedenkrát mesačne poskytnúť správne orgánu výstupy z jednotlivých liniek z hľadiska počtu cestujúcich, počtu kilometrov a tržieb, podľa špecifikácie uvedenej v prílohe č.12, počnúc mesiacom nasledujúcim po sfunkčnení takto vytvorených technických podmienok. Zmluvné strany sa dohodli, že náklady na vytvorenie týchto technických podmienok a poskytovanie výstupov z nich budú súčasťou ekonomicky oprávnených nákladov.“

Z prílohy č.5 Nákladové položky k predmetnej zmluve súd zistil, že sú tu špecifikované jednotlivé nákladové položky napr. pohonné hmoty, odpisy, leasing a prenájom dopravných prostriedkov, opravy a údržba dopravných prostriedkov, dane motorových vozidiel, poistenie zákonnej zodpovednosti atď..

Z listu Predloženie výkazov o prevádzke prímestskej autobusovej doprave zo dňa 21.02.2019 súd zistil, že ho adresoval žalovaný žalobcovi, ktorého prílohu tvorili tam špecifikované výkazy a prehľady za mesiac január 2019, pričom jednou z príloh bol Prehľad o nákladoch a výkonoch v prímestskej autobusovej doprave za obdobie január 2019, kde pod bodom 13 je uvedená dotácia z kapitoly rozpočtu BBSK v sume 1.292.990,- €.

Z výpisu z účtu žalobcu v Štátnej pokladnici zo dňa 24.01.2019 súd okrem iného zistil, že v tento deň je tu zaznamenaná transakcia v sume 1.292.990,- €, kde ako príjemca je uvedený SAD Zvolen a v poznámke je uvedené „platby SAD 01/2019“ a tiež je tu k tomuto dňu zaznamenaná transakcia v sume 593.437,- €, kde ako príjemca je uvedený SAD Lučenec, v poznámke „platby SAD 01/2019“.

Z písomnej komunikácie v listinnej forme medzi stranami sporu resp. ich právnymi zástupcami, a to konkrétne z listu žalobcu zo dňa 13.09.2018 adresovaného žalovanému, z listu právneho zástupcu žalovaného zo dňa 02.10.2018 adresovaného žalobcovi, z listu žalobcu zo dňa 25.01.2019 adresovaného žalovanému, z listu právneho zástupcu žalovaného zo dňa 18.02.2018 (poznámka súdu: správny dátum má byť 18.02.2019) adresovaného žalobcovi, z listu právneho zástupcu žalobcu zo dňa 07.11.2018 adresovaného právnenmu zástupcovi žalovaného, súd okrem iného zistil, že táto ich vzájomná komunikácia obsahuje skutočnosti a tvrdenia, ktoré sa zhodujú s obsahom žaloby resp. následných vyjadrení strán sporu k podanej žalobe, najmä vo vzťahu k stanovisku žalobcu ohľadne neplatnosti predmetného Dodatku č.9 k Zmluve v časti týkajúcej sa predĺženia zmluvy o ďalších 5 rokov a naopak nesúhlas žalovaného s takýmto vysloveným právnym názorom, a tiež ich názor, že do rozhodnutia súdu o tejto otázke treba predmetný právny úkon považovať za platný a jeho účastníkov zaväzujúci a v reakcii na to informovanie žalobcu žalovaného, že s cieľom predísť vzniku potenciálnych škôd budú do doby, kým sa nepreukáže opak, platiť za dopravné výkony a dodržiavať záväzky zo Zmluvy, ktorou sa žalovaný cíti byť viazaný, bez toho, aby tento ich postup do budúcnosti mohol byť vykladaný tak, že by potvrdzoval trvanie Zmluvy resp. uznanie Zmluvy a zároveň upovedomenie o spôsobe úhrad priebežných mesačných platieb za výkony vo verejnom záujme pre rok 2019, s tým, že tiež informovali o harmonograme úhrad priebežných mesačných platieb na rok 2019, a to za každý mesiac v sume 1.292.990,- €. Následne v reakcii na to žalovaný deklaroval, že pokiaľ si bude protistrana plniť prevzaté záväzky, budú si aj oni plniť záväzky, ktoré na seba zmluvou prevzali, v opačnom prípade budú nútení prijať opatrenia na zamedzenie vzniku škody na majetku ich spoločnosti.

Z výňatkov mediálne zverejnených správ týkajúcich sa predmetu sporu súd okrem iného zistil, že v nich boli zverejnené stanoviská oboch strán k tejto záležitosti.

Z listu žalobcu zo dňa 04.06.2019 adresovaného Okresnému súdu Banská Bystrica súd zistil, že sa v ňom žalobca vyjadroval k podanému dovolaniu protistrany v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn.64Cb/134/2018, keď s poukazom na svoje tvrdenia v tomto vyjadrení uvedenom navrhli, aby dovolací súd predmetné dovolanie v celom rozsahu odmietol.

Z listu žalobcu zo dňa 06.11.2008 súd okrem iného zistil, že týmto bol oznámený výsledok vyhodnotenia súťažných návrhov predložených vo verejnej súťaži na výber dopravcu na prevádzkovanie pravidelnej prímestskej autobusovej dopravy na skupiny liniek na obdobie do 10 rokov v tam špecifikovaných okresoch, s tým, že hodnotila komisia tieto návrhy podľa podmienok uvedených v oznámení o vyhlásení verejnej súťaže zverejnenom na úradnej tabuli a internetovej stránke vyhlasovateľa od 30.09.2008.

Z uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 22.11.2018 č.k.64Cb/134/2018-63 súd okrem iného zistil, že v tomto konaní o nariadení neodkladného opatrenia okresný súd rozhodol tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, s tým, že ako navrhovateľ v tomto konaní vystupoval Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, IČO: 36054666 a ako odporca Banskobystrický samosprávny kraj, IČO: 37828100, keď z odôvodnenia tohto uznesenia okrem iného vyplýva, že navrhovateľ sa podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 31.10.2018 domáhal toho,

aby odporcovi bola uložená povinnosť zdržať sa akýchkoľvek úkonov a konaní, ktorými by ohrozil, zmaril alebo inak znemožnil navrhovateľovi pokračovať v plnení Zmluvy o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území BBSK v znení Dodatkov č.1 až 9, najmä, aby uzatvoril Zmluvu o výkone vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave na území BBSK s iným poskytovateľom na obdobie od 01.01.2019 až do 31.12.2023, okrem prípadu, keď skôr o jej neplatnosti rozhodne právoplatným rozhodnutím súd. Z odôvodnenia tohto súdneho rozhodnutia tiež vyplýva, že súd návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol z dôvodu, že navrhovateľ v čase rozhodovania súdu I.inštancie o tomto návrhu neosvedčil potrebu neodkladnej úpravy pomerov.

Z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 10.01.2019 sp.zn.43Cob/137/2018-212 súd okrem iného zistil, že v ňom odvolací súd rozhodoval o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č.k.64Cb/134/2018-63 zo dňa 22.11.2018, pričom toto uznesenie potvrdil, s tým, že z odôvodnenia tohto súdneho rozhodnutia okrem iného vyplýva, že sa odvolací súd stotožnil s navrhovateľom, že účinky neodkladného opatrenia smerujú do budúcnosti, avšak podmienky pre jeho nariadenie musia byť osvedčené v čase rozhodovania okresného súdu. Odvolací súd tak považoval za správny záver súdu I.inštancie, že v čase rozhodovania súdu neboli splnené podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, keď navrhovateľ neosvedčil potrebu dočasnej úpravy pomerov z dôvodu bezprostrednej hrozby nenapraviteľnej, resp. ťažko napraviteľnej ujmy. Pokiaľ ide o preventívnu funkciu neodkladného opatrenia, táto sa posudzuje v súvislosti s uplatneným nárokom, avšak navrhovateľ nijaký nárok neuplatnil, ani neuviedol, že ho mieni uplatňovať, len v závere návrhu uviedol, že pokiaľ by súd dospel k záveru, že je potrebné podať žalobu vo veci samej, bude si uplatňovať určenie, že právny vzťah založený vyššie uvedenou zmluvou v znení dodatkov trvá aj od doby 01.01.2019 do 31.12.2023. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam odvolací súd rozhodnutie súdu I.inštancie, ktorým návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, potvrdil ako vecne správne.

Z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.07.2019 sp.zn.3Obdo/53/2019 súd zistil, že Najvyšší súd SR na dovolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.43Cob/137/2018-212 zo dňa 10.01.2019 rozhodol tak, že toto predmetné uznesenie zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie. Z odôvodnenia tohto súdneho rozhodnutia vyplýva, že bol preukázaný fakt, že odvolací súd nedoručil vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa navrhovateľovi a preto navrhovateľ v dovolaní opodstatnene namietol nesprávny procesný postup súdu, ktorým bolo znemožnené strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. S poukazom na tieto skutočnosti bolo predmetné uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušené a vec mu vrátená na ďalšie konanie.

Z prednesu právneho zástupcu žalobcu na pojednávaní súd okrem iného zistil, že sa v celom rozsahu pridržiaval podanej žaloby, pričom zároveň uviedol, že oni majú za to, že predmetný Dodatok č.9 je neplatný len v časti, v ktorej bolo dojednané predĺženie platnosti predmetnej Zmluvy, keďže v tomto dodatku boli dojednané aj ďalšie ustanovenia pojednávajúce o iných otázkach a tento dodatok bol uzatváraný ešte v čase, keď zmluva trvala a boli ním preto riešené iné otázky. Pokiaľ ide o ich nárok na vrátenie žalovanej sumy, majú za to, že táto platba vyplýva z ustanovení § 415 Občianskeho zákonníka a jedná sa skôr o mimozmluvný vzťah resp. mimozmluvné plnenie. Na záver k veci uviedol, že majú za to, že účelom Nariadenia č.1370/2007 je zabezpečenie férovej hospodárskej súťaže v tom zmysle, aby bol zachovaný voľný pohyb kapitálu, investícií, podnikania. V tomto zmysle je potrebné tieto skutočnosti vo vzťahu k predĺženiu platnosti takejto zmluvy vykladať reštriktívne. Pripustili,

že ani z ich strany nebude jednoduché vyriešenie otázky vzájomného vyrovnávania si plnení, teda doriešenie týchto záležitostí, avšak podľa ich názoru sa jedná o tak zásadnú otázku, že je ju potrebné vyriešiť, aj vzhľadom na pomery v Slovenskej republike v tejto oblasti, a teda podľa nich je nutné, aby sa s touto otázkou súd vysporiadal. Zastávajú názor, že aj laická verejnosť musí chápať, že predĺženie, v podstate koncesie na pôvodne dojednanú dobu je možné len v prípade, ak za to dopravca poskytne nejaké plnenie, s tým, že v tomto konkrétnom prípade k tomu nedošlo a bola v podstate vykonaná len účtovná operácia vo vzťahu k predĺženiu odpisov, čo ale nebol dôvod na predĺženie trvania tej zmluvy o ďalších 5 rokov, keďže to nebolo nevyhnutné za účelom zachovania nejakého férového postupu vo vzťahu k dopravcovi, s poukazom na tie ďalšie skutočnosti.

Z prednesu právneho zástupcu žalovaného na pojednávaní súd okrem iného zistil, že sa v celom rozsahu pridržiaval ich vyjadrenia k podanej žalobe, ako i repliky k vyjadreniu žalobcu, keď zotrval na tom, že tak, ako je žaloba postavená, nie je spôsobilá privodiť žalobcovi úspech v konaní. Spochybnil tiež vyjadrenie protistrany ohľadne neplatnosti predmetného Dodatku č.9 len v časti týkajúcej sa predĺženia doby trvania predmetnej Zmluvy, keď spochybnil dôvod, prečo by to malo byť takto koncipované, keď zmluva už zanikla. Tiež uviedol, že k otázkam týkajúcim sa Nariadenia č.1370/2007 sa vyjadrovali ale v podstate okrajovo, keďže majú za to, že súd sa má primárne vysporiadať s nimi namietanými procesnými otázkami. Potom, čo súd postupoval v zmysle ustanovenia § 181 ods. 2 C.s.p. a v reakcii na vyjadrenie právneho zástupcu protistrany, uviedol, že podľa ich názoru nie je možné uplatňovať si raz ten nárok z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a raz v podstate z titulu náhrady škody v zmysle ustanovenia § 415 OZ, s tým, že sa má jednať o konanie predchádzajúce vzniku škôd. Zároveň napriek predbežne vyslovenému právnenému názoru zo strany súdu zotrvali vo vzťahu k otázke preukázania naliehavého právneho záujmu v konaní na svojich dovtedajších vyjadreniach, a to aj s odôvodnením na to, že žalobca si naďalej plní svoje povinnosti v zmysle príslušného Dodatku č.9. Tiež zotrvali na tom, že návrh na vydanie medzitémneho rozsudku môže strana podať len v priebehu konania a súd o ňom môže kedykoľvek v priebehu konania rozhodnúť aj z vlastnej iniciatívy. Primárne ale namietali, že rozhodovať o predbežnej otázke nie je možné v prípade, ak nie je daný spôsobilý základný predmet konania, tak ako je tomu aj v tomto prípade, s tým, že to označil za závažné procesné pochybenie. Ohľadne výkladu a aplikácie predmetného nariadenia poukázali na ich vyjadrenie na str.9 k tejto otázke, keď pokiaľ by aj súd chcel rozhodovať medzitémnym rozsudkom, je tento výklad potrebný formou rozhodnutia Súdneho dvora, i keď v I.stupňovom konaní sa jedná o fakultatívnu možnosť, avšak v odvolacom konaní je to už obligatórna povinnosť.

7. Podľa § 214 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), súd môže na návrh strany medzitémnym rozsudkom rozhodnúť, či tu je, alebo nie je právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 214 ods. 3 C.s.p., do právoplatnosti medzitémneho rozsudku súd nekoná o žalobou uplatnenom procesnom nároku.

Podľa § 137 C.s.p., žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o

- a) splnení povinnosti,
- b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu,
- c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo
- d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 41 OZ, ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 457 OZ, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave v znení účinnom do 02.12.2009, zmluva o výkone vo verejnom záujme sa uzatvára spravidla na obdobie platnosti dopravnej licencie, najviac však na desať rokov. Ak sa zmluva uzatvára na obdobie dlhšie ako jeden kalendárny rok, zmluva sa každoročne upravuje dodatkami. Samosprávny kraj alebo obec v mestskej autobusovej doprave uhradí dopravcovi preukázanú stratu, ak dopravca preukáže jej vznik a výšku a že ju svojím konaním nezavinil.

Podľa § 15 ods. 8 zákona č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave v znení účinnom od 03.12.2009, zmluva o službách sa uzatvára na obdobie najviac desať rokov; toto obdobie možno predĺžiť, ak tak ustanovuje osobitný predpis. ^{20c)} Platnosť dopravnej licencie podľa § 7 nesmie presahovať platnosť tejto zmluvy.

Poznámka pod čiarou 20c: čl. 4 ods. 4 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007.

Podľa § 21 ods. 6 zákona č.56/2012 Z.z. o cestnej doprave v znení účinnom do 31.03.2019, zmluva o službách s dopravcom pravidelnej dopravy musí mať písomnú formu. Ak osobitný predpis neustanovuje inak, zmluva o službách obsahuje najmä

- a) presné vymedzenie záväzku, najmä vymedzenie územia alebo autobusových liniek, rozsah prepráv a ich časové rozloženie počas dňa a týždňa, ako aj povahu a rozsah výlučných práv, ak boli dohodnuté,
- b) prípustnosť plnenia záväzku vykonávajúcim dopravcom alebo subdodávateľom a vymedzenie jeho podielu na prevádzkovaní autobusovej linky,
- c) tarifu, najmä maximálnu sadzbu základného cestovného a cestovného vybraných skupín cestujúcich,
- d) spôsob výpočtu príspevku a harmonogram jeho postupnej úhrady,
- e) spôsob kontroly plnenia záväzku a spôsob vykazovania jeho plnenia,
- f) nápravné opatrenia a možné sankcie za neplnenie záväzku,
- g) platnosť zmluvy v rozsahu podľa osobitného predpisu. ⁴¹⁾

Poznámka pod čiarou 41: čl.4 ods. 3 a 4 nariadenia (ES) č.1370/2007

Podľa článku 4 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č.1370/2007 z 23.10.2007 o službách vo verejnom záujme v železničnej a cestnej osobnej doprave, ktorým sa zrušujú nariadenia Rady (EHS) č.1191/69 a (EHS) č.1107/70 (ďalej len „Nariadenie č.1370/2007“), doba platnosti zmlúv o službách vo verejnom záujme je obmedzená a nepresahuje 10 rokov pre autokarové a autobusové služby a 15 rokov pre služby v železničnej alebo inej koľajovej osobnej doprave. Doba platnosti zmlúv o službách vo verejnom záujme, ktoré sa týkajú viacerých druhov dopravy sa obmedzuje na 15 rokov, ak železničná alebo iná koľajová doprava predstavuje viac ako 50 % z hodnoty dotknutých služieb.

Podľa článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007, v prípade potreby sa vzhľadom na podmienky odpisovania aktív môže doba platnosti zmluvy o službách vo verejnom záujme predĺžiť najviac o 50 %, ak poskytovateľ služieb vo verejnom záujme poskytuje aktíva významné z hľadiska celkových aktív potrebných na výkon služieb osobnej dopravy, ktoré sú predmetom zmluvy o službách vo verejnom záujme, a ak sú tieto aktíva spojené prevažne so službami osobnej dopravy, ktoré sú predmetom zmluvy.

Ak je to odôvodnené nákladmi, ktoré vyplývajú z konkrétnej geografickej polohy, dobu platnosti zmluvy o službách vo verejnom záujme špecifikovaných v ods. 3 možno v najvzdialenejších regiónoch predĺžiť najviac o 50 %. ...

Podľa článku 8 Prechodné ustanovenie ods. 3 Nariadenia č.1370/2007, na uplatňovanie odseku 2 sa neberú do úvahy zmluvy o službách vo verejnom záujme zadané v súlade s právom Spoločenstva a vnútroštátnym právom:

c) od 26.júna 2000 a pred 03.decembrom 2009 na základe postupu spravodlivej verejnej súťaže

Uplatňovanie zmlúv uvedených v písmene a) môže pokračovať až do zániku ich doby platnosti. Uplatňovanie zmlúv uvedených v písmenách b) a c) môže pokračovať až do zániku ich doby platnosti, nie však dlhšie ako 30 rokov. ...

Podľa článku 12 Nadobudnutie účinnosti Nariadenia č.1370/2007, toto nariadenie nadobúda účinnosť 03.decembra 2009.

Toto nariadenie je záväzné v celom rozsahu a priamo uplatniteľné vo všetkých členských štátoch.

8. Vychádzajúc z uvedených skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov dospel súd k názoru, že žaloba žalobcu, v časti určenia neexistencie práva žalovaného voči žalobcovi na finančné plnenie podľa predmetnej Zmluvy o výkone vo verejnom záujme zo dňa 29.12.2008 v znení jej Dodatku č.9 zo dňa 11.09.2017 za obdobie po 31.12.2018, je dôvodná, a vzhľadom na to súd medzitimným rozsudkom v tejto časti žalobe vyhovel.

K procesným otázkam, ktoré namietal žalovaný v konaní, súd uvádza, že nespochybňuje právny názor žalovaného ohľadne kontinuity uplatňovania ustálenej judikatúry odkazujúc na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 24.01.2018 sp.zn.6Cdo/29/2017 (R71/2018), ako však aj samotný žalovaný uvádza, musí sa jednať o judikatúru, ktorá doposiaľ nebola prekoná legislatívnymi, či výkladovými zmenami.

Pokiaľ teda žalovaný namietal danosť resp. preukázanie naliehavého právneho záujmu na žalobcom požadovanom určení, tak ako bol tento nárok špecifikovaný v petite žaloby, s odôvodnením, že v zmysle ustálenej judikatúry vyplýva, že určovacia žaloba nemôže byť v zásade opodstatnená tam, kde možno žalovať priamo na splnenie povinností, súd v tejto súvislosti zastáva názor, že nie je možné opomenúť fakt, že v súčasnosti je platný a účinný Civilný sporový poriadok, ktorý vo vyššie citovanom ustanovení § 214 výslovne upravuje možnosť rozhodnúť medzitimným rozsudkom, či tu je alebo nie je právo, od ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej, a to na návrh niektorej zo strán sporu, s tým, že v odbornej literatúre napr. Komentár k Civilnému sporovému poriadku Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Praha CH Beck 2016, str. 791 a nasl. (ďalej len „Komentár k C.s.p.“), sa uvádza, že v danom prípade sa konkrétne jedná o tzv. medzitimný rozsudok o prejudiciálne pôsobiacom práve, kedy ide výslovne o situáciu, že je uplatnená žaloba na plnenie, a v rámci tohto konania je potrebné zodpovedať otázku, či existuje alebo neexistuje právo, od ktorého sa odvodzuje určitá povinnosť voči žalovanému, pričom toto určenie pôsobí prejudiciálne vo vzťahu k pôvodne uplatnenému procesnému nároku na plnenie povinností, pričom návrh na vydanie takéhoto medzitimného rozsudku už

v prebiehajúcom konaní je v podstate určovacou žalobou so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami, vrátane povinnosti preukázania naliehavého právneho záujmu na tomto určení. To znamená, že pokiaľ by súd bez ďalšieho zotrval na tom, že určovací žaloba nemôže obstať v prípade, že možno žalovať priamo formou žaloby na plnenie, s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov, bolo by to v priamom rozpore so znením predmetného ustanovenia § 214 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Súd však bol povinný preskúmať a vyhodnotiť, či zo strany žalobcu bol preukázaný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pričom dospel k záveru, že áno, keď v zásade platí, že naliehavý právny záujem na určení práva je daný v zásade tam, kde by bez takéhoto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo kde by bez takéhoto určenia sa stalo jeho právne postavenie neistým (napr. R17/1972). Zároveň súd poukazuje napr. na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn.3Cdon/1338/96, uverejnený v časopise Soudní judikatura č.3, ročník 1997, pod č.21, v zmysle ktorého „Určovací žaloba podľa § 80 písm. c) OSP má preventívny charakter. Predovšetkým prichádza do úvahy vtedy, keď jej prostredníctvom možno eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu, pričom k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť iným spôsobom. Ďalej sa uplatní v prípadoch, v ktorých určovací žaloba účinnejšie než iné právne prostriedky zodpovedá obsahu a povahe príslušného právneho vzťahu a jej prostredníctvom možno dosiahnuť úpravu tvoriacu určitý právny rámec, ktorý je zárukou odvrátenia budúcich sporov medzi účastníkmi. Tieto funkcie určovacej žaloby korešpondujú s predpokladom naliehavého právneho záujmu. Ak nemožno v konkrétnom prípade očakávať splnenie týchto funkcií, nie je daný naliehavý právny záujem na určení. Závery o tom sú spojené nielen so žalobou o určenie, ale aj s otázkou, akého konkrétneho určenia sa žalobca žalobou domáha.“ Súd teda zastáva názor, že naliehavý právny záujem na požadovanom určení bol v konaní preukázaný, keďže bez požadovaného určenia je podľa názoru súdu neisté právne postavenie, a to tak žalobcu ako i žalovaného, keďže v konaní nebolo ani medzi stranami sporné, že žalobca trvá na tom, že Dodatok č.9 k predmetnej zmluve, ktorým došlo k predĺženiu jej platnosti o ďalších 5 rokov, je v príslušnej časti absolútne neplatný pre rozpor so zákonom a preto sa žalobca necíti byť viazaný predmetnou zmluvou po 31.12.2018 a naopak žalovaný zotrval na názore, že došlo k platnému predĺženiu platnosti predmetnej zmluvy a teda obe zmluvné strany sú povinné vzájomne si plniť všetky záväzky z nej vyplývajúce. Zároveň má súd za to, že prostredníctvom takto formulovanej určovacej žaloby, o ktorej má byť rozhodnuté formou medzitémneho rozsudku, by bolo možné medzi sporovými stranami dosiahnuť takú úpravu, z ktorej by mohli vychádzať, aj pri prípadnom mimosúdnom usporiadaní ich vzájomných nárokov aj do budúcnosti, čím by sa predišlo tiež vyvolaniu ďalších súdnych sporov.

Súd zároveň prihliadol aj ku kritériu účelnosti takéhoto postupu, keď dospel k záveru, že vydanie medzitémneho rozsudku je v súlade so zásadou hospodárnosti konania, keďže s poukazom na charakter nároku, ktorého sa žalobca samotnou žalobou domáha, t.j. zaplatenie sumy z titulu vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka, keď vzniká povinnosť vrátiť si poskytnuté plnenie v prípade, že sa plnilo z neplatného právneho úkonu, je vysoko pravdepodobné, že na to, aby súd mohol rozhodnúť vo veci samej o tomto nároku, bude musieť byť vykonané rozsiahle dokazovanie, najmä vo vzťahu k výške nároku a práve s poukazom na to sa tento procesný postup súdu javí ako maximálne hospodárny vo vzťahu k obojstranným stranám, keďže strany sporu budú musieť znášať trovy konania vrátane trov dokazovania s tým súvisiacich.

Účelnosť a hospodárnosť postupu súdu vydaním medzitémneho rozsudku vidí súd aj v tom, že pokiaľ by nadobudol právoplatnosť medzitémny rozsudok, ktorým by bolo určené prejudiciálne právo (v tomto konkrétnom prípade formulované ako negatívna určovací

žaloba ohľadne neexistencie práva žalovaného na finančné plnenie voči žalobcovi), prichádza do úvahy možnosť uzavretia mimosúdnej dohody sporových strán ohľadne uplatnenej povinnosti na plnenie, prípadne uzavretia súdneho zmiernu v súdnej veci alebo naopak ak by bol medzitýmny návrh zamietnutý, keďže súd je medzitýmny rozsudkom viazaný, po nadobudnutí právoplatnosti takéhoto rozsudku je vysoko pravdepodobné, že žalobca spor prehrá a teda je tu možnosť toho, že žalobca zoberie žalobu späť ešte pred začatím dokazovania ohľadne nároku na plnenie, prípadne opäť, že dôjde k mimosúdnej vyriešeniu sporu resp. uzavretiu súdneho zmiernu.

Pokiaľ žalovaný namietal aj nesprávne formulovaný petit žaloby vo veci samej, a to vzhľadom k tomu, že sa má jednať o vzájomne podmienené nároky vzniknuté z titulu bezdôvodného obohatenia, na základe žalobcom tvrdenej absolútnej neplatnosti zmluvy o výkone vo verejnom záujme, v časti týkajúcej sa predĺženia jej platnosti na obdobie po 31.12.2018, súd nespochybňuje, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 457 Občianskeho zákonníka sa jedná o tzv. synalagmatický záväzok oboch účastníkov zmluvy, avšak súd zastáva názor, že v súdnej veci sa nejedná o ten typ vzájomného plnenia, ako napr. pri neplatnosti kúpnej zmluvy, kedy priamo v petite žaloby je nevyhnutné formulovať povinnosť vrátiť kúpnu cenu oproti povinnosti vrátiť predmet kúpnej zmluvy pod hrozbou zamietnutia žaloby v prípade, že by petit takto formulovaný nebol, a to s poukazom na to, že plnenie žalovaného spočíva vo výkonoch a teda predmetná synalagma bude v konečnom dôsledku vyriešená tým, že súd určí rozsah, v akom bude považovať nárok žalobcu za dôvodný s prihliadnutím na obvyklé ocenenie poskytnutých výkonov tak, aby v rámci tohto jedného konania boli vyriešené všetky s tým súvisiace vzájomné nároky. Vzhľadom k tomu ani z tohto dôvodu nepovažoval súd za dôvodnú procesnú námietku žalovaného v tom zmysle, že by vzhľadom na žalobcom formulovaný petit mal bez ďalšieho žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Taktiež sa súd nestotožnil s obranou žalovaného, pokiaľ žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že uplatnený nárok na plnenie bol uplatnený predčasne, keďže sa má jednať o žalobcom poskytnutý preddavok, teda zálohovú platbu a s poukazom na mechanizmus zúčtovania týchto preddavkov v Zmluve nie je ešte splatný, keď žalovaný poukazyval na to, že pri bezzmluvných synalagmatických vzťahoch je účastník, ktorý sa domáha vrátenia ním poskytnutého plnenia za situácie, kedy on prijal protiplnenie spočívajúce vo výkonoch resp. službách nejakej hodnoty, má byť povinný vykonať zúčtovanie poskytnutého plnenia s hodnotou prijatého protiplnenia a keďže žalobca takéto vyúčtovanie nevykonával a domáha sa jednostranne iba vrátenia ním poskytnutej zálohy bez ohľadu na cenu prijatého protiplnenia, nemôže byť podľa ich názoru žaloba ani z tohto dôvodu v predmetnej časti úspešná. Súď však jednak v celom rozsahu odkazuje na svoj vyslovený právny názor, ktorý bol vyššie špecifikovaný ohľadne synalagmatického záväzku a zároveň súd poukazuje na to, že týmto medzitýmny rozsudkom súd rieši len otázky týkajúce sa požadovaného určenia, s tým, že až po právoplatnosti medzitýmneho rozsudku bude súd rozhodovať o dôvodnosti nároku žalobcu voči žalovanému na plnenie.

Následne súd pristúpil k posúdeniu otázky platnosti resp. neplatnosti Dodatku č.9 zo dňa 11.09.2017 k Zmluve o výkone vo verejnom záujme zo dňa 29.12.2008 v časti týkajúcej sa predĺženia platnosti predmetnej Zmluvy o ďalších 5 rokov, t.j. do 31.12.2023, keď medzi stranami nebolo sporné, že žalobca ako správny orgán a žalovaný ako dopravca uzavreli medzi sebou predmetnú Zmluvu o výkone vo verejnom záujme zo dňa 29.12.2008 v znení jej Dodatkov č.1 až 9, v ktorej pôvodne bola doba plnenia záväzku výkonu vo verejnom záujme časovo obmedzená, a to od 01.01.2009 do 31.12.2018, t.j. na dobu 10 rokov a následne Dodatkom č.9 došlo k predĺženiu platnosti tejto Zmluvy, keď došlo k zmene článku X. ods. 1

Zmluvy, s tým, že dobou plnenia záväzku výkonu vo verejnom záujme sa malo rozumieť obdobie od 01.01.2009 do 31.12.2023, čiže o ďalších 5 rokov.

Súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že v čase uzavretia pôvodnej Zmluvy, uzatvorenej dňa 29.12.2008 platilo zákonné ustanovenie, konkrétne § 15 ods. 2 vyššie citovaného zákona č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave, ktorý umožňoval uzatvoriť túto zmluvu maximálne na obdobie 10 rokov, čo korešponduje aj s predmetným zmluvným ustanovením. V čase uzatvárania Dodatku č.9 k tejto Zmluve, t.j. 11.09.2017, už bolo účinné predmetné Nariadenie č.1370/2007, ktorého účinnosť nastala dňa 03.12.2009 a zároveň v ten istý deň došlo aj k novelizácii zákona č.168/1996 Z.z. o cestnej doprave, keď konkrétne v § 15 ods. 8 tohto zákona bola pripustená možnosť predĺženia takejto zmluvy s odkazom na osobitný predpis, ktorým bolo práve Nariadenie č.1370/2007, a to článok 4 ods. 4 tohto Nariadenia. Okrem toho, že v čase uzatvárania predmetného Dodatku č.9 bolo účinné predmetné Nariadenie č.1370/2007, ktoré bolo priamo aplikovateľné aj na území SR, zároveň v tom čase bol platný a účinný zákon č.56/2012 Z.z. o cestnej doprave, ktorý tiež v § 21 ods. 6 odkazuje na povinnosť splnenia materiálnych podmienok predĺženia Zmluvy, upravený v článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007.

S poukazom na vyššie uvedené súd ustálil, že predmetnú Zmluvu o výkone vo verejnom záujme zo dňa 29.12.2008 bolo možné predĺžiť v súlade s článkom 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007, maximálne o dobu ďalších 5 rokov, avšak museli by byť splnené všetky podmienky definované v tomto ustanovení, pričom z obsahu tohto ustanovenia vyplýva, že by sa dopravca musel zaviazat' investovať do aktív významných z hľadiska celkových aktív potrebných na výkon služieb osobnej dopravy, ktoré sú predmetom Zmluvy o službách vo verejnom záujme a zároveň by bola splnená podmienka týkajúca sa doby odpisovania týchto aktív. Z vykonaného dokazovania však súd tieto skutočnosti nepovažoval za preukázané.

Totíž z predmetnej Zmluvy o výkone vo verejnom záujme vyplýva, že v nej boli medzi zmluvnými stranami dojednané podmienky, za akých sa počas trvania Zmluvy mali uskutočňovať investície do vozidlového parku, teda formou obnovy vozidlového parku prostredníctvom novozakúpených vozidiel pre potreby realizácie výkonov vo verejnom záujme, resp. formou generálnych alebo čiastkových opráv, keď konkrétne boli tieto otázky upravené v článku V. predmetnej Zmluvy, avšak zároveň z obsahu tejto Zmluvy vyplýva, že žalobca sa touto Zmluvou zaviazal hradíť dopravcovi preukázanú stratu, ktorá mu vznikne plnením záväzku poskytovať výkony vo verejnom záujme podľa tejto Zmluvy, pričom v prílohe č.5 tejto Zmluvy sú presne špecifikované jednotlivé nákladové položky, kde sú okrem iných nákladov zahrnuté aj všetky účtovné odpisy autobusov, hmotného investičného majetku spojeného s vykonávaním prímestskej autobusovej dopravy, ako i odpisy investičného hmotného aj nehmotného majetku súvisiaceho s informačným systémom predaja cestovných lístkov a pokladničnou činnosťou, tiež náklady súvisiace s leasingom a prenájmom dopravných prostriedkov, opravami a údržbou dopravných prostriedkov atď., s tým, že v článku III. bol stanovený spôsob výpočtu tejto tzv. preukázanej straty, ktorá teda mala predstavovať rozdiel medzi skutočnými ekonomicky oprávnenými nákladmi vynaloženými dopravcom pri plnení jeho záväzku z tejto Zmluvy vrátane primeraného zisku a tržieb z regulovaného cestovného resp. ďalších výnosov dosiahnutých plnením povinností poskytovať výkony, ktoré boli predmetom tejto Zmluvy. Na základe toho teda možno jednoznačne konštatovať, že zo strany žalovaného ako dopravcu sa v žiadnom prípade nejednalo o vlastnú investíciu do týchto aktív vo vzťahu k priebežnej obnove vozidlového parku, keďže boli refinancované žalobcom. Tieto otázky nejakým odlišným spôsobom neupravoval ani predmetný Dodatok č.9 tejto Zmluvy a fakt, že sa zmluvné strany dohodli na tom, že u investícii dopravcu do vozidlového parku bude tento uplatňovať účtovné odpisy

v trvaní 10 rokov, je pre posúdenie splnenia podmienok definovaných v článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007 právne irelevantný.

Vzhľadom k vyššie uvedenému súd ustálil, že predmetná Zmluva o výkone vo verejnom záujme je v časti predĺženia doby trvania tejto Zmluvy o ďalších 5 rokov, t.j. do 31.12.2023 v znení Dodatku č.9 k tejto Zmluve absolútne neplatná, v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 41 Občianskeho zákonníka, pre rozpor s právnym predpisom, keďže v konaní nebolo preukázané, že by boli splnené podmienky vyžadované v článku 4 ods. 4 Nariadenia č.1370/2007 a v dôsledku toho potom súd rozhodol, že neexistuje právo žalovaného voči žalobcovi na finančné plnenie podľa predmetnej Zmluvy o výkone vo verejnom záujme zo dňa 29.12.2008 v znení jej Dodatku č.9 zo dňa 11.09.2017 za obdobie po 31.12.2018.

9. Nakoľko súd vo veci rozhodol medzitýmnym rozsudkom, bolo nutné vo výrokovej časti tohto rozsudku ohľadne trov konania rozhodnúť samostatným výrokom, podľa ktorého o nároku strán sporu na náhradu trov konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o celom uplatnenom procesnom nároku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 veta prvá C.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.). Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 ods. 3 C.s.p.).

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, pričom

podľa § 366 C.s.p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

1. sa týkajú procesných podmienok,
2. sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
3. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
4. ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie,

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.

Vo Zvolene, dňa 04.12.2019

JUDr. Silvia Minková
s u d k y ň a

za správnosť vyhotovenia: _____